

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob02val-shoot-idm140366214070496/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Blomster, Dyr og Stene; — Feens straalende Guld var visnet til Løv igjen.

Leg paa Leg var bleven gammel og urimelig, dum og kjedsommelig som Billederne i en Abc, og de havde dog været saa nye en Gang, saa uopslidelig nye. Der havde de trillet med Tøndebaand, Niels og Præstens Frithiof, og Baandet var et Fartøj, som strandede naar det væltede, men naar man greb det inden det faldt om, saa var det at kaste Anker. Den smale Smøge mellem Udhusene, som var saa vanskelig at passere, kaldtes Bab el Mandeb eller Dødens Port, paa Staldøren stod skrevet med Kridt, at her var England, og paa Ladeporten stod der: Frankrig; Havelaagen var Rio Janeiro, men Smedens Hus, det var Brasilien. Der var ogsaa den Leg at være Holger Danske, den kunde leges blandt de store Skræpper omme bag Laden, men oppe i Møllerens Mark var der et Par Jordfaldshuller, som kaldtes Knakkerne, og der holdt selve Prins Burmand og hans vilde Saracener med rødgraa Turbanner og gule Hjelmbuske, Burrer og Kongelys af den vældigste Vækst; der var først det rigtige Mauritanien; thi denne grændseløse Ypighed, disse myldrende Masser af det frodigste Liv æggede Ødelæggelsesdriften, berusede Sindet i Tilintetgjørelsens Vellyst, og Træsverdene blinkede med Staalets Glans, den grønne Plantesaft farved Klingen blodigrød, og de afhugne Stængler kvasede under Fødderne som Tyrkekroppe under Heste-

hove med en Lyd af Knogler, der knuses i Kjød.

Nede ved Fjorden havde de leget; Muslingeskaller sendtes ud som Skibe, og naar de standsedes af en Tangbusk eller landede paa en Sandbanke, saa var det Columbus i Sargassohavet eller Amerikas Opdagelse. Havne blev der anlagt og mægtige Dæmninger, Nilen groves ud i det faste Strandsand, og en Gang bygged de et Gurre af Flinter, — en død lille Fisk i en Østersskal var den døde Tove og selv var de Kong Valdemar, som sad sørgende hos.

Men det var forbi.

Niels var nu en stor Dreng, tolv Aar, gik i sit trettende, og han trængte ikke mere til at hugge løs paa Tidsler og Skræpper for at nyde sine Ridderfantasier, ligesaa lidt som han havde Behov at sætte sine Opdagerdrømme ud at sejle i Muslingeskaller; en Bog og et Sofahjørne var nu nok, og var det ikke nok, vilde Bogen ikke bære til en Kyst, der var kjær, saa opsøgte han Frithiof og fortalte ham den Historie som Bogen ikke vilde give. Arm i Arm gik de henad Vejen, den Ene fortællende, Begge lyttende, men naar de rigtig vilde nyde, rigtig give Fantasiens Lys, saa glemte de sig i Høstængets dufte Mørke. Snart blev imidlertid disse Historier, der endte, just som man allerbedst var bleven hjemme i dem, til en eneste lang Historie, der aldrig endte, men leved Generation tildøde efter Generation, thi naar